

„...Maťko, pod' sem, daj si jahôdky... ..Chutí?...“ zrazu sa ozval treskot na dvere. O minútu dnu vpadli ONI. „... Niéééé, mamííí ...“ Strhol som sa zo sna. Ten sen, je to sen alebo spomienka? Ako to mám vedieť, veď odkedy sa pamätám, som tu.

Tu v mojej izbe. Štyri steny, počítač, posteľ a televízor. Viete, dnes je to tak, každý je uzavretý v takejto izbe. Každý je napojený na obrovskej sieti nazývanej CLOUD. Stačí jediný klik a máte tisíce priateľov. Stačia dva kliky a máte všetko, na čo si pomyslíte. A spomienky? Aj tie sú nahraditeľné! Stačí len chcieť a môžete mať vysnívanú rodinu, prácu či byt. Aby ste si nemysleli, že žijem zo solárnej energie, dostávam aj pravidelné dávky jedla a pitia. No neviem, odkiaľ sú. Zoberme si napríklad jablko. Keď z neho odhryznete, máte pocit, že žujete papier. Ako som na to prišiel? No, ochutnal som oboje a porovnal. Nechápem, ako som to mohol urobiť. Myslíte si, že to nie je zlý život. No neviem ako vám, no mne chýba dotyk druhej osoby. Porozprávanie sa. Samozrejme, všetko je na internete dokonca aj ľudia, ktorí majú za úlohu sa s vami rozprávať.

Moje meno je Martin, aspoň tak to píše na Vyvolávacom liste. Jedinom, čo mi ostalo na pamiatku tam zvonku. Tri steny a okno, ktoré je len simulované. Mnoho vecí sa mi už zunovalo, no CLOUD mi vždy pomohol nájsť niečo nové, čo mi zmenilo myšlienky. Určite si hovoríte, prečo som si nezistil niečo o svojej minulosti. Odpovede som sa snažil dopátrať už niekoľkokrát. Vyvolávací list hovorí o tom, že som sa prehešil proti nejakým zákonom. No dokonca ani tie sa nedajú vypátrať. Ako sa dá žiť bez minulosti? Videl som stovky filmov, kde to možné bolo, tak prečo je to tak ťažké?

Ten sen. Prenasleduje ma posledný mesiac. Zajtra mám narodeniny. Aspoň podľa CLOUD-u. Dostanem nejaké bonusové XP do hier a tisíce gratulačných e-mailov. A navrch ešte aj slávnostný obed. Tak ako každý rok. Už dvanásť rok. Dvanásť rokov som tu. Izolovaný, sám. Ako viem, že tam sú aj iní? Pozriem na hodinky. Trištvrte na štyri. „Nemysli na ten sen a choď spať!“ poviem si v duchu a zavriem oči. „Veď aj zajtra je deň.“

„Dobré ráno, dnes je pätnásteho októbra. Máte narodeniny, všetko najlepšie.“ Zobudil ma CLOUD príjemným hlasom. „Dobré...“ Hneď sa spustila ohraná Happy birthday. Vstal som a vošiel do sprchy. Umytý a prebudený som mal namierené k počítaču, kde je moje obvyklé miesto. No vtom som zbadal niečo inak. Jedna stena akoby bola otvorená, bolo na nej jasne vidieť obrisy dverí. Podišiel so k nim a vtedy CLOUD prehovoril : „Pane, je všetko v poriadku? Prečo zízate do tej prázdnej steny?“ On nevidí, že sú poodchýlené? „Nič, ja len niečo mi napadlo.“ „Smiem vedieť, čo pane?“ „Samozrejme, mám nápad na novú maľbu. Ale nepozerať, pokiaľ to nedokončím.“ Súhlasil. Napadlo mi napodobniť obraz z môjho sna. Dostal názov „Stačia iba jahody“.

Pustil som sa do roboty. Keď som bol takmer na konci, pípol mi e-mail. Nie ten gratulačný, ale iný. Piatimi slovami sa mi zmenil život. Písala ho kamarátka, ktorú som nikdy nevidel. Volala sa Anička. Aspoň to mi povedala. „Tiež sa ti otvorili dvere?“ Ostal som zaskočený. Ihneď som odpísal, že áno. Napísala mi späť, že zistila, že tie dvere sú ľahko otvorable. Vytlačil som obrázok a napísal, že o 10 minút obaja otvoríme dvere. Zložil som obrázok a dal si ho do vrečka.

Otvoril som dvere. Stojím pred východom z môjho väzenia. Prečo CLOUD nič nevidí? Ocitol som sa v obrovskej centrálnej miestnosti, ktorá vyzerala ako mrakodrap. Podišiel som k zábradliu. Pozrel som sa hore. Videl som slnko. Po tej dlhej dobe som ho videl. Potom môj pohľad smeroval dole. Všade boli dvere do miestností, kde žili oni. Ja som jedným z nich. Vtom som počul piskot. To oproti mne stála osoba – Anička. Po dvanástich rokoch som konečne uzrel osobu. V tom momente som sa rozbehol po okraji zábradlia k nej. Keďže dvanásť rokov som nebehal, tak môj beh skôr pripomínal chodenie než beh, tak to nejakú minútku trvalo, keď som k nej dobehol.

„Ahoj...“, pozdravil som. Obaja sme na seba civeli. Jej belasé vlasy padajúce na plecía ,zvýrazňovali jej jemnú postavu. Vyzerala ako princezná, ktorá spala niekoľko rokov. V skutočnosti som sa aj ja cítil ako po spánku. Nikto z nás ani netušil, čo máme robiť. Po tých rokoch som konečne videl osobu podobnú mne. Nie len tie digitálne. Toto isté si určite pomyslela aj ona. Podišiel som, a ukázal ruku ako znak, že nie som nepriateľ. Zdvihla ruku a položila ju na moju dlaň. Dotyk – tak mi chýbal. Obaja sme ešte hodnú chvíľu na seba hľadeli a potom sa odvážila prehovoriť. „Ahoj, vieš čo sa tu deje?“ riekla a pozrela sa dole zo zábradlia. „Ani srnka netuší, pozri tu píše tvoje meno.“ Povedal som a podišiel k panelu s menom. Písalo na ňom len jej meno.

„Pozri tu píše, že je tu výťah“ ,povedala Anka. Nastúpili sme a vyšli do najvyššieho poschodia. Vystúpili sme a do nosa mi udrul pach niečoho, čo som nevedel popísať. Celá miestnosť bola kruhového tvaru a všade navôkol boli naťahané káble. V strede miestnosti bol kužeľ, ktorý vyzeral ak by bol zmrazený. Podišli sme bližšie a zistili sme, že som mal pravdu. Na dverách písalo: Otvoriť v prípade, keď opustíte bunku. Vedľa nápisu bolo tlačidlo. „Čo si myslíš? Mám to stlačiť?“ A vtom sa ozval alarm. CLOUD hlásil: „Pozor, pozor! Používatelia opustili bunku! Privedte Martina Jamesa a Annu Mapleovú!“ Mal som namierené to už stlačiť, keď vtom sa otvorili dvere výťahu. Ja ohromený pohľadom na výťah nedával som pozor. Anka duchaprítomne stlačila tlačidlo. Vnútri bola osoba! Ale teraz nebol čas na to, zistiť, kto to je. Z výťahu vyšiel robot, ktorý pomaly skenoval okolie. „Skrý sa za tú škatuľu!“ povedal som, no nestihol. Prúd niečoho ju zasiahol, tak som sa rozbehol opačným smerom. Ale robot už o mne vedel. Skryl som sa teda za ten ľadový kužeľ. Keď tu zrazu som začul výstrel. A potom už len rachot. „Už si v poriadku, ako sa voláš?“ podišiel ku mne. Mal som pocit, že som ho už videl.

„Haló? Pýtal som sa na meno.“ „Prepáčte, volám sa Martin James.“ „Martin! Ako dlho si tu? Desať alebo viac rokov? Čakal som na teba, keď budeš mať sedemnášť, aby som ti otvoril dvere. Bolo to plánované už roky dopredu. CLOUD videl tie dvere?“ zasypával ma otázkami. „Prepáčte, že to bude znieť divne, ale čo sa tu deje? Čo je Anke? A ... kto ste vy?“ odvážil som sa ho opýtať. „Anka je v poriadku, to čím si si prešiel je čiastočne aj moja chyba. Vieš, vymyslel som stroj, ktorý mal vyhodnocovať na základe minulosti, kto by mal byť uväznený. Stroj sa nakoniec postavil proti nám a zmyslel si, že každý človek je nebezpečný pre tento svet. Spočiatku Poverení zatvárali ľudí do takýchto ciel po celom svete. Neskôr, keď si Poverení uvedomili, čo činia, už bolo neskoro. Poverení boli nahradení za Androidov, ktorí boli priamo napojení na CLOUD...“ „Počkajte! Chcete povedať, že sny o tom, ako ma berú od mojej mamy sú spomienky? A čo sa stalo s mojím otcom? Prečo...“ hovorím pomaly vyberajúc svoju maľbu. „Máš príliš veľa otázok, nedopovedal som. Ukáž, mám pocit, že je to pekná maľba vyjadrujúca tvoju minulosť. Tvoja mama bola veľmi smutná... Ale aby som dokončil. Androidy ovládli svet a každého uzavreli. Tých, pre ktorých už nebolo miesto jednoducho zmrazili, tak ako mňa. Ale ja som sem prišiel dobrovoľne. Vieš, hľadám tu ...“ „Prepáčte za prerušenie, ale kto ste? Ako to, že poznáte moju mamu?“ „Vieš Martin *ja som jeden z tých, ktorý sa rozhodli postaviť sa*

proti CLOUD-u a postupne odtiaľto oslobodiť všetkých ľudí. Nie je to však také jednoduché a musíme dlho pátrať. Naša skupina sa však už rozširuje a potrebujeme len pár ľudí na dokončenie nášho cieľa.“

Zostal som úplne zaskočený z tejto náhlej reality, pred ktorú ma postavili a očakávali odo mňa niečo o čom som celé roky nemal ani poňatia. Prišla možnosť zbaviť sa každodenného života a napriek neistote a prekvapeniu sa vo mne rozohorelo presvedčenie, že niet inej cesty. Pomaly som prikývol hlavou na súhlas a očakával ďalšie informácie. „Čo pre to musíme spraviť?“ zaznela moja otázka. „Dôležité je dostať sa na centrálu, kde už zvyšní ľudia čakajú,“ odvetil Martin a rukou mi naznačil, ktorým smerom sa musíme ubrať. Nastúpili sme do výťahu a ten nás vyniesol na samý vrch centrály. Najvyššie podlažie sa výrazne líšilo od zvyšku budovy. Nachádzali sa tu iba jediné dvere, ináč by tu nenašiel nikto nič. Martin sa na mňa uprene zadíval. „Si teda pevne rozhodnutý, že nám pomôžeš objaviť východové dvere pre všetkých tých nešťastných ľudí?“ Prikývol som a vykročil k dverám. Nadýchol som sa a pevne stisol kľučku.

Naskytol sa mi pohľad na širokú priestrannú miestnosť, v ktorej sa nachádzalo asi zo desať ľudí. Všetci sa dívali na širokú obrazovku, na ktorej bol prehľad činnosti všetkých uväznených ľudí a tak isto obrazovka zaznamenávala pohyb všetkých robotov dohliadajúcich na plynulý priebeh udalostí. Martin zbadal môj výraz a začal ma uisťovať: „Nemaj strach. Roboti pred nami nemajú šancu. Pre nás je teraz podstatné zničiť toto zariadenie.“ Ukázal na stroj siahajúci až po strop. „Odtiaľto riadili náš život a v tejto chvíli to všetko konečne skončí,“ zmierlivo sa usmialo jedno tmavovlasé dievča a podstúpilo k nemu bližšie. Všetci v miestnosti zopakovali jej pohyb a razom sme stáli všetci v jednom veľkom kruhu. Martin sa medzi nami prechádzal a podával nám do ruky čosi podobné zbraniam. „Trvalo mi takmer desať rokov, kým sa ich všetky zohnal,“ zadíval sa na každého jedného z nás. Následne sme všetci namierili zbrane k centru riadenia a zo zbraní vystrelili červené lúče. Vzápätí sa po celej miestnosti ozval obrovský výbuch a náhle sa spustil hlasný blikajúci alarm. Všade naokolo sa ozval krik ľudí a o malú chvíľu všade naokolo utekali a snažili sa vyslobodiť. V tej chvíli sa na mojej tvári zjavil po nekonečne dlhých rokoch úsmev.

Erika Gobološová - erika.gobolosova@gmail.com